

krotnej ceny świadectwa przemysłowego wraz z wszelkimi dodatkami.

Do części III lit. D kat. IV. taryfy, stanowiącej załącznik do art. 23.

§ 105. Za pomocników podróżujących (komiwojażerów) uważa się osoby, zastępujące przedsiębiorstwa handlowe lub przemysłowe i zbierające dla tych przedsiębiorstw zamówienia na podstawie próbek, cenników i t. p.

Pomocnikom podróżującym (komiwojażerom) mogą być wydane świadectwa przemysłowe jedynie po okazaniu w oryginałach lub w uwierzytelnionych odpisach świadectw przemysłowych, nabytych przez przedsiębiorstwa przez nich zastępowane oraz po przedstawieniu odnośnego pełnomocnictwa.

Pomocnik podróżujący (komiwojażer) może za jednym świadectwem przemysłowym zastępować kilka firm.

Pracownik przedsiębiorstwa krajowego, czerpiący swój zarobek głównie ze stałego wynagrodzenia służbowego, może zbierać zamówienia na rzecz tegoż przedsiębiorstwa i poza jego siedzibą bez obowiązku wykupienia oddzielnego świadectwa przemysłowego.

Również zbieranie zamówień nawet poza siedzibą zakładu przez właściciela przedsiębiorstwa, względnie przez zarejestrowanych w rejestrze handlowym współwłaścicieli, nie wymaga nabycia oddzielnego świadectwa przemysłowego.

§ 106. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 29 marca 1932 r. w celu wykonania ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. o państwowym podatku przemysłowym, której tekst jednolity ogłoszony został w załączniku do obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 27 stycznia 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 40, poz. 406).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

Załącznik do art. 7 ustawy i § 46 rozporządzenia wykonawczego.

Wykaz artykułów spożywczych pierwszej potrzeby.

1) Zboże, ziemiopłody oraz jadalne produkty spożywcze

- a) pochodzenia krajowego: mąka, pieczywo, kasze, sól, cukier, nabiał, namiastki kawy, mięso i drób z wyjątkiem dziczyzny, tłuszcze i oleje jadalne, roślinne i zwierzęce, wyroby masarskie, owoce, marmolady, miód pszczelny, grzyby świeże i suszone, drożdże, esencja octowa, ocet, pieprz, makaron i wermiszel, jarzyny oraz ryby żywe, śnięte i wędzone,

b) pochodzenia zagranicznego: kawa, herbata, cytryny.

2) Siedzie solone, wędzone, opiekane i marynowane tak krajowe, jak i zagraniczne.

771.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 września 1934 r.

w sprawie wykonania rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich.

Na podstawie art. 12 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 717) zarządzam co następuje:

Do art. 1.

§ 1. 1) Obowiązek podatkowy powstaje z początkiem miesiąca, następującego po miesiącu, w którym:

- a) wykończono budowlę lub chociażby częściowo rozpoczęto jej użytkowanie;
- b) zajęto plac na przedsiębiorstwo handlowe lub na skład towarowy;
- c) zaszły okoliczności, które nieruchomość lub budynek, korzystający ze zwolnienia od opodatkowania w myśl art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r., pozbawiły prawa do zwolnienia od podatku.

2) W miejscowościach nowoprzyłączonych do gmin miejskich oraz w miastach nowoutworzonych obowiązek opłacania podatku według postanowień art. 1 ustęp A) rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. powstaje od pierwszego dnia miesiąca, następującego po miesiącu, w którym powyższa zmiana zaczęła obowiązywać.

3) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca, w którym:

- a) budowla przestała istnieć albo też wskutek złego stanu zaprzestano jej użytkowania na cele mieszkalne, przemysłowe, handlowe i t. p.;
- b) zaprzestano użytkowania placu na przedsiębiorstwo handlowe lub skład towarowy;
- c) zaszły inne okoliczności, które powodują w myśl postanowień art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia

17 czerwca 1924 r. zwolnienie nieruchomości lub budynku od podatku.

4) W miejscowościach, które przestały być gminami miejskimi, lub w częściach miast, włączonych do gmin wiejskich, obowiązek opłacania podatku według art. 1 ustęp A. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r. wygasa z końcem miesiąca, w którym zaszła powyższa zmiana, natomiast z początkiem następnego miesiąca powstaje obowiązek opłacania podatku według postanowień art. 1 ustęp B. rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r.

5) W przypadkach wygaśnięcia obowiązku podatkowego w ciągu roku podatkowego umorzenia podatku za pozostałą część roku dokonywa władza wymiarowa we własnym zakresie działania na prośbę płatnika, popartą odpowiednimi dowodami i złożoną w terminie dni 30 od dnia zaistnienia okoliczności, uzasadniającej wygaśnięcie obowiązku podatkowego.

W razie wniesienia podania po upływie tego terminu podatek umarza się, poczynając od następnego miesiąca po wniesieniu podania.

Do art. 1 ustęp A.

§ 2. Za odrębny przedmiot podatkowy w gminach miejskich uważa się każdą własność (posiadłość), należąca do jednej lub kilku osób (firmy), lecz nieprzedzieloną zaułkiem, ulicą, placem lub cudzą własnością.

Do art. 1 ustęp B. i do art. 2 p. p. 8 i 9.

§ 3. 1) W gminach wiejskich podlegają opodatkowaniu:

- a) domy mieszkalne i budynki, wynajęte za czynszem w całości lub w części, z wyłączeniem domów i budynków gospodarczych, dzierżawionych wraz z gruntami;
- b) niewynajęte za czynszem domy mieszkalne osób nietrudniących się zawodowo rolnictwem i mieszkających w tych domach tylko sezonowo;
- c) niewynajęte za czynszem i niezwiązane z produkcją rolną lub leśną domy mieszkalne, mające charakter mieszkania dla osób nietrudniących się zawodowo rolnictwem;
- d) budynki handlowe i przemysłowe bez względu na to, czy znajdują się w użytkowaniu samych właścicieli, czy też są oddane innym osobom bezpłatnie lub wynajęte za czynszem z wyjątkiem budynków przemysłowych, związanych z produkcją rolniczą lub leśną. Należące do budowli handlowych i przemysłowych budynki uboczne pociąga się pod podatek łącznie z budynkiem głównym.

2) W gminach wiejskich budynki wynajęte za czynszem, bez jednoczesnego wydzierżawienia gruntów, podlegają opodatkowaniu w całości, chociażby za czynszem były wynajęte tylko części budynków.

3) Budynki, pozostające w związku z produkcją rolną, niewynajęte w całości lub w części za czyn-

szem, lecz użytkowane przez właścicieli w części na cele zarobkowe (np. w części budynku właściciel prowadzi przedsiębiorstwo handlowe), podlegają opodatkowaniu w całości lub są wolne w całości od podatku, zależnie od tego, czy wskutek częściowego użytkowania budynku na cele zarobkowe budynek ten zyskał charakter zarobkowy, czy też winien być uważany za odpowiadający potrzebom gospodarstwa rolnego, prowadzonego przez właściciela, i wobec tego korzysta ze zwolnienia od podatku.

4) Za związane z produkcją rolną uważa się tylko takie zabudowania, przeznaczone na zakłady przemysłowe, związane z produkcją rolną i leśną (np. gorzelnie rolnicze, cukrownie, browary, młyny, tartaki, krochmalnie i t. p.), w których przetwarza się w przeważnej części produkty własnego gospodarstwa rolnego lub leśnego.

Do art. 2 p. 3.

§ 4. 1) Przez „samorząd“ rozumie się samorząd terytorjalny.

2) Wolne są od podatku należące do osób prawnych kościelnych i zakonnych nieruchomości, z których dochody są przeznaczone na cele kultu religijnego i nie przyczyniają się do dochodów osobistych beneficjarjuszów.

Do art. 2 p. 5.

§ 5. 1) Budynki lub ich części wybudowane, nadbudowane lub przybudowane przed 16 września 1930 r. w czasie obowiązywania ustawy z dnia 22 września 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 88, poz. 786), korzystają z ulg do upływu okresu czasu, tą ustawą przewidzianego, z mocy samego prawa na podstawie odpowiednich zaświadczeń i dowodów.

2) Budynki lub ich części, wybudowane, nadbudowane lub przybudowane w czasie od 16 września 1930 r. do 31 marca 1933 r., korzystają z ulg w rozmiarze, określonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 12 września 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 64, poz. 508), do budynków zaś lub ich części wybudowanych, nadbudowanych lub przybudowanych od 1 kwietnia 1933 r. począwszy, ma zastosowanie ustawa z dnia 24 marca 1933 r. (Dz. U. R. P. Nr. 22, poz. 173).

Ulg względem tych budynków lub ich części udziela się na skutek indywidualnych podań płatników w trybie przewidzianym w rozporządzeniu Ministra Skarbu z dnia 7 czerwca 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 55, poz. 494).

Do art. 2.

§ 6. Poza zwolnieniami, przewidzianymi w art. 2, należy stosować zwolnienia, przyznane specjalnymi przepisami. W szczególności, wolne są między innymi od podatku nieruchomości stanowiące własność:

- a) Państwowego Banku Rolnego — na mocy art. 32 ustawy z dnia 10 czerwca 1921 r. w przedmiocie utworzenia Państwowego Banku Rolnego, w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 26 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 117, poz. 966);

- b) izb przemysłowo-handlowych — na mocy art. 30 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 15 lipca 1927 r. o izbach przemysłowo-handlowych (Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 591);
- c) izb rzemieślniczych — na mocy art. 12 ustęp 4 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 27 października 1933 r. o izbach rzemieślniczych i ich związku (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 638);
- d) izb rolniczych — na mocy art. 51 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o izbach rolniczych w brzmieniu obwieszczenia Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych z dnia 22 listopada 1932 r. (Dz. U. R. P. z 1933 r. Nr. 2, poz. 16);
- e) przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” — na mocy art. 11 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 września 1926 r. o utworzeniu przedsiębiorstwa „Polskie Koleje Państwowe” w brzmieniu obwieszczenia Ministra Komunikacji z dnia 5 grudnia 1930 r. (Dz. U. R. P. Nr. 89, poz. 405);
- f) przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” — na mocy art. 8 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 22 marca 1928 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polska Poczta, Telegraf i Telefon” w brzmieniu obwieszczenia Ministra Poczty i Telegrafów z dnia 31 października 1932 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 879);
- g) Państwowego Monopolu Spirytusowego — na mocy art. 9 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 11 lipca 1932 r. o monopolu spirytusowym, opodatkowaniu kwasu octowego i drożdży oraz sprzedaży napojów alkoholowych (Dz. U. R. P. Nr. 63, poz. 586);
- h) Polskiego Monopolu Tytoniowego — na mocy art. 6 ustawy z dnia 18 marca 1932 r. o utworzeniu państwowego przedsiębiorstwa „Polski Monopol Tytoniowy” (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 240).

Do art. 4.

§ 7. 1) Za podstawę wymiaru podatku od nieruchomości, podlegających ustawie z dnia 11 kwietnia 1921 r. o ochronie lokatorów (Dz. U. R. P. Nr. 39, poz. 406), przyjmuje się komorne (wartość czynszowa) z czerwca 1914 r. z następującymi jednak wyjątkami:

- a) przy opodatkowaniu nieruchomości lub ich części, wynajętych na zasadzie art. 3 ustęp 1 ustawy o ochronie lokatorów za komornem wyższym od komornego (wartości czynszowej) z czerwca 1914 r., przyjmuje się za podstawę wymiaru pełne umowne komorne z roku, poprzedzającego rok podatkowy,
- b) przy opodatkowaniu nieruchomości lub ich części, wynajętych za komornem niższym od

komornego (wartości czynszowej) z czerwca 1914 r., przyjmuje się za podstawę wymiaru niższe umowne komorne z roku, poprzedzającego rok podatkowy.

2) Jeżeli nieruchomości budynkowa powstała po 30 czerwca 1914 r., podstawę wymiaru stanowi wartość czynszowa, jaką nieruchomości ta posiadałaby w czerwcu 1914 r. Za podstawę obliczenia bierze się przytem komorne, przypadające za takie same lub podobne nieruchomości, położone w tej samej miejscowości (dzielnicy) i znajdujące się w analogicznych warunkach.

3) Podstawę wymiaru podatku od nieruchomości lub ich części, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, a zajmowanych przez właścicieli nieruchomości, stanowi również komorne (wartość czynszowa) z czerwca 1914 r.

4) Od komornego brutto z czerwca 1914 r. nie mogą być potrącane opłaty, o których mowa w art. 7 ustawy o ochronie lokatorów; natomiast należy potrącić wartość świadczeń, wymienionych w art. 8 tejże ustawy.

Do art. 5.

§ 8. 1) Podstawę wymiaru podatku od nieruchomości lub ich części, niepodlegających ustawie o ochronie lokatorów, stanowi pełne umowne komorne z roku, poprzedzającego rok podatkowy, a więc zarówno zapłacone przez najemców, jak i zaległe; przy opodatkowaniu zaś nieruchomości lub ich części, w roku ubiegłym niewynajętych (np. lokali zajmowanych przez właściciela nieruchomości lub członków jego rodziny, lokali niewynajętych i t. p.), za podstawę wymiaru przyjmuje się pełną ich wartość czynszową z roku, poprzedzającego rok podatkowy.

Wartość czynszową oblicza się w wysokości komornego, jakie uzyskaneby zostało w razie wynajęcia tej nieruchomości, uwzględniając jej położenie, przeznaczenie, wielkość i urządzenia oraz inne okoliczności, mające wpływ na wysokość komornego.

2) Jeżeli najemcy, oprócz czynszu dzierżawnego, określonego w pewnej kwocie, zobowiązali się z tytułu najmu nieruchomości lub jej części także do innych świadczeń na rzecz właściciela nieruchomości, jednorazowych lub powtarzających się, w gotówce, w naturze, pracy czy też w innej formie, to przy ustalaniu podstawy wymiaru podatku należy wartość powyższych świadczeń, obliczoną w stosunku rocznym, doliczyć do czynszu dzierżawnego.

Natomiast, jeżeli nieruchomości lub jej część wynajęta została z umeblowaniem, opałem, światłem i t. p. świadczeniami ze strony jej właściciela, należy wartość tego rodzaju świadczeń potrącić od umownego komornego, jeżeli ono obejmuje również wynagrodzenie za te świadczenia.

Do art. 4 i 5.

§ 9. Niewynajęcie nieruchomości lub jej części, nieużytkowanie (nie z powodów jednak, przewidzianych w p. 7 art. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 17 czerwca 1924 r.), jak rów-

niez zapłacone czynszów przez najemców nie uzasadnia obniżenia podstawy wymiaru podatku.

Do art. 9.

§ 10. Przez wyrażenie „obecne umowne komorne względnie obecna czynszowa wartość” należy rozumieć komorne lub wartość czynszową z roku, poprzedzającego rok podatkowy.

Do art. 10.

§ 11. Postanowienie art. 10 ma odpowiednie zastosowanie również do nieruchomości lub ich części, podlegających ustawie o ochronie lokatorów, w przypadkach, gdy umówiono się o komorne niższe od ustalonego, albo też o wyższe na zasadzie art. 3 ust. 1 ustawy o ochronie lokatorów.

§ 12. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1934 r.

Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Skarbu z dnia 30 kwietnia 1925 r., wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych celem wykonania postanowień ustawy z dnia 1 kwietnia 1925 r. o przedłużeniu mocy obowiązującej przepisów o wymiarze i poborze państwowego podatku od nieruchomości w gminach miejskich oraz od niektórych budynków w gminach wiejskich (Dz. U. R. P. Nr. 48, poz. 333).

Minister Skarbu: *Wł. Zawadzki*

772.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 14 września 1934 r.

w sprawie wykonania ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali.

Na podstawie art. 10 ustawy z dnia 2 sierpnia 1926 r. o podatku od lokali w brzmieniu obwieszczenia Ministra Skarbu z dnia 9 sierpnia 1934 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76, poz. 718) zarządzam co następuje:

Do art. 1.

§ 1. 1) Obowiązek podatkowy powstaje z początkiem miesiąca, następującego po miesiącu, w którym:

- rozpoczęto użytkowanie lokalu na cele mieszkaniowe, przemysłowe, handlowe i inne;
- przestały istnieć warunki, uzasadniające zwolnienie lokalu od opodatkowania w myśl postanowień art. 3 ustawy oraz innych przepisów;
- miejsce o charakterze gminy wiejskiej została przyłączona do miasta lub otrzymała ustrój gminy miejskiej.

2) Obowiązek podatkowy wygasa z końcem miesiąca, w którym:

- lokal został opróżniony;
- zaistniały warunki, uzasadniające zwolnienie lokalu od opodatkowania w myśl postanowień art. 3 ustawy lub innych przepisów;
- miasto utraciło ustrój gminy miejskiej albo też jego część została włączona do gminy wiejskiej.

3) Lokal uważa się za użytkowany (nieopróżniony) nie tylko wówczas, gdy w nim się mieszka, prowadzi przedsiębiorstwo lub wykonywa zawód, ale również i wówczas, gdy jest on w ogóle wynajęty lub pozostaje do użytku właściciela czy też jego rodziny na cele mieszkalne, przemysłowe i t. p.

4) W przypadkach wygaśnięcia obowiązku podatkowego z przyczyn, wymienionych w ust. 2 pp. a i b, w ciągu roku podatkowego, umorzenia podatku za pozostałą część roku dokonywa władza wymiarowa na prośbę płatnika, popartą odpowiednimi dowodami i złożoną w terminie dni 30 od dnia zaistnienia okoliczności, uzasadniającej wygaśnięcie obowiązku podatkowego. W razie wniesienia podania po upływie tego terminu podatek umarza się, poczynając od następnego miesiąca po wniesieniu podania, jeżeli przedtem nie zaistniały warunki do wymierzenia podatku nowemu lokatorowi.

5) W razie zmiany lokatora w ciągu roku podatkowego władza wymiarowa po otrzymaniu zawiadomienia o tem od właściciela domu lub podatnika odpisuje poprzedniemu lokatorowi część podatku, należną za czas od początku miesiąca następującego po opróżnieniu lokalu, aż do końca roku, wyznaczając równocześnie nowemu lokatorowi podatek za czas od początku miesiąca, następującego po zajęciu lokalu, do końca roku podatkowego.

6) W przypadkach wygaśnięcia obowiązku podatkowego z przyczyn wymienionych w ust. 2 p. c) władza wymiarowa umarza z urzędu podatek należny za czas od początku miesiąca, następującego po zmianie zaszelej w ustroju gminy lub jej części, do końca roku podatkowego.

7) W przypadku podziału w ciągu roku podatkowego jednego lokalu na dwa lub więcej lokali ma odpowiednie zastosowanie postanowienie ust. 4, jeżeli każdy z nowopowstałych lokali stanowi odrębną całość, będącą przytem przedmiotem osobnej umowy najmu.

Do art. 2.

§ 2. Lokalami, stanowiącymi w rozumieniu ustawy przedmiot opodatkowania, są wszelkiego rodzaju pomieszczenia — mieszkalne, przemysłowe, handlowe i inne — wraz z należącymi do nich zabudowaniami gospodarczymi, ogrodami, piwnicami, składami i t. p., bez względu na to, czy lokal został wynajęty, czy też zajęty jest przez właściciela nieruchomości w budynku własnym lub oddany bezpłatnie do użytku osobom innym.

Do art. 3 p. 1.

§ 3. Przez „domy modlitwy” rozumie się pomieszczenia, przeznaczone wyłącznie na stałe miejsca modlitwy.